

[Handelsministeren.]

det var et stort Beskæftigelsesspørgsmaal, og deri har det ærede Medlem Ret. Det har jeg Gang paa Gang fremhævet her, naar jeg har mødt Modstand mod Forslag om Tilvejebringelse af en rationel Ordning for Sukkerroeproduktionen. Det er et stort Beskæftigelsesspørgsmaal. Hvor mange der er beskæftiget, har jeg ikke noget egentligt Tal paa, men jeg ved, at det er adskillige Tusinde Mennesker. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at det i alt er 14 000—15 000—16 000 Mennesker — det skal jeg ikke kunne udtale mig nærmere om —, men jeg nærer ingen Tvivl om, at der er mindst 14 000—15 000 Mennesker, der er direkte interesseret i, at den danske Sukkerproduktion opretholdes.

Det ærede Medlem sagde videre, at det ogsaa var en Valutasag. Jeg er nu ikke saa sikker paa, at det ærede Medlem har Ret i, at det valutamæssigt betyder saa forfærdelig meget, naar man tager i Betragtning, hvor lave Sukkerpriserne er i Øjeblikket. Hvis man kan sælge Byg f. Eks. for 14 Kr. pr. Tønde, som man har kunnet i Aar, er jeg tilbøjelig til at tro, at Sukkerroedyrkning ikke har nogen, i hvert Fald ikke nogen større, valutamæssig Betydning. Det behøver jeg ikke at gaa nærmere ind paa; det kan man regne sig til, naar man ved, hvad man kan købe færdig Melis for i Udlandet, leveret cif Danmark, og hvad vi kan faa pr. Tønde Byg, vi kan sælge til Udlandet — og selv om vi ikke vil sælge, spæres der jo for Indførsel af fremmed Korn, det er jo ikke saaledes, at vi har Nettosalg af Korn til Udlandet, tværtimod. Derfor kan man meget let regne ud, at nogen større valutamæssig Betydning har Sukkerproduktionen ikke i dette Øjeblik, hvor Sukkerpriserne er saa lave.

Nu skal jeg paa ingen Maade gaa stærkt i Rette med Kravet om et større Tillæg til Prisen end de 1,2 Mill. Kr., men jeg vil, hvad jo ogsaa andre har tangeret i deres Tale, sige, at Sukkerroedyrkerne har haft to ekstra gode Aar, hvoraf 1933 endda var et ganske usædvanlig godt Aar, og det var vel ikke for meget forlangt, at de, naar de har haft saa gode Kaar i to Aar, dog i nogen Maade skulde kunne klare sig ud over Vanskelighederne det tredje Aar. Men det forholder sig vel saaledes, som det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) sagde, at Udgifterne ved de Ejendomme, der dyrker Sukkerroer, er saa store, ikke mindst derved, at man har en saa stor Kapitalrente at skulle udrede. Men dette er jo ogsaa et Vidnesbyrd om, at man har kunnet gøre

stor Gæld, og den har man kun kunnet gøre, fordi de paagældende Jorder har kunnet give et stort Udbytte og derved har kunnet forrente en stor Gæld, saa det har ikke været helt uden Grund, at man fra de andre Egne af Landet, hvor Jorderne er magre, har set lidt skævt til, at man vilde give disse Ejendomsbesiddere paa de bedste Egne en Fortrinsstilling paa deres Bekostning. Der skal jo være Rimelighed i alting, og man kan ogsaa spænde Buen saa højt, at den brister. Jeg vil derfor advare imod at stille overdrevne Krav, for det kan godt føre til, at den Ordning, vi nu har, bliver upopulær, saaledes at det bliver vanskeligere og vanskeligere for hvert Aar, der gaar, at opretholde en Ordning som denne, hvorefter der af Forbrugerne betaales en ganske overordentlig høj Pris for Sukkeret, i Forhold til hvad Prisen vilde blive, hvis vi indførte Sukkeret. At vi gør det, skyldes jo, at vi paa en Maade har Interesse i det. Som jeg har sagt tidligere: man kan ikke alene fæste sig ved Prisbilligheden, man maa tage alle andre Forhold, der kommer i Betragtning, med i Bedømmelsen af, om man skal gøre det ene eller det andet.

Saa vidt jeg har forstaaet de ærede Ordførere for Venstre og for det Det konservative Folkeparti, gaar de begge imod Forslaget om at give Loven Gyldighed mere end eet Aar. Jeg maa sige, det forundrer mig i allerhøjeste Grad. Jeg vilde snarere være tilbøjelig til at tro, at de Herrer vilde kræve, at Loven skulde have længere Gyldighed, f. Eks. 5 Aar. Jeg forstaaer altsaa nu, at man stadig væk skal blive ved at lovgive paa dette specielle Omraade hvert Aar. Jeg fraraader dette. Jeg tror, det vilde være klogere at tage en permanent Ordning, saaledes at Ordningen kunde hvile i sig selv og der kunde oparbejdes et Overskud, man i paakommende Tilfælde kunde have til Imødegaelse af de Vanskeligheder, der kunde opstaa i kommende daarlige Aar, hvor Roedyrkerne faar mindre, end de havde regnet med at faa. Det kan være rigtigt nok at henvise til den Ubehagelighed, det er at skulle tage Forskud paa kommende Aar, men maa jeg spørge de Herrer: hvorfor saa ikke sige det rent ud, at naar man ikke vil dette, saa skal Sukkerprisen forhøjes? Det er i Virkeligheden at gaa uden om Sagens Realitet at afvise Forslaget om at tage Forskud paa et kommende Aar og alligevel kræve forøget Tilskud til Roedyrkerne, for der er ikke noget Sted at tage Pengene fra, hvis man ikke enten vil forhøje Sukkerpriserne eller ogsaa vil lade et eller flere kommende Aar gaa med ind i den Pe-